

Иван Вазов
Веч никога!

Внезапна свада раздели ни,
угасна пламък, чар се пръсна,
и връзка, траяла години,
една минута я прекъсна.

„Веч никога!“ – казах ти ази.
„Веч никога!“ – и ти повтори:
у мене гняв пламна тогази,
у тебе гордост заговори.

Печална нощ... На люта рана
какъв ти сън, каква почивка!
На сутринта – не знам как стана –
ний пак се срещнахме с усмивка.

И радост, празник във души ни,
и щастъе по лица разляно!
Тъй майска буря като мине,
небето става по-засмяно.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5132>]